

РЕШЕНИЕ

№ 1011

гр. София, 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Юлиян Киров

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8573** по описа за **2020** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 285, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ Образувано е по касационна жалба от Д. Т. М. против Решение № 3014/03.07.2020 г., постановено по адм. д. № 534/2020 г. по описа на Административен съд София –град, 5-ти състав, в частта му, с която е отхвърлен иска на касатора за останалата част от претендираната сума от 1 000 лева.

В касационната жалба се твърди, че решението в обжалваната му част е неправилно и незаконосъобразно, а също така е постановено в противоречие с целта на закона. Поддържа се, че в хода на първоинстанционното производство не са събрани доказателства за изпълнение на законовото задължение на затворническата администрация за изпиране и смяна на спалните принадлежности, а съдът не бил съобразил разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС. Поддържа се, че във всички случаи на правонарушение съдът следва да санкционира правонарушителя и да присъди обезщетение на пострадалото лице. Оспорват се и доводите на съда, с които е отказал присъждане на разноските на касатора. Иска се отмяна на първоинстанционното решение в частта му, с която е отхвърлен иска на касатора за пълния размер на претендираните вреди и отхвърленото искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява. Представяван е от адв. С. И., която

поддържа жалбата. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ не изпраща представител в съдебно заседание. В постъпило писмено становище моли касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба и моли същата да бъде уважена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С подадената до АССГ искова молба Д. Т. М., изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора - [населено място], е претендирал обезщетение в размер на 1 000 лв. за бездействия на затворническата администрация по време на изтърпяване на наказанието – за това, че не му е осигурено изпиране на спалното бельо на 23.12.2019 г., когато бил ден за пране по график. Липсата на осигурено чисто постелъчно бельо, в нарушение на чл. 151, ал. 1, т. 4 ЗИНЗС, принудило ищеца да си го пере сам и да го простира и суши в килията си. Това причинило на ищеца изнервяне, фрустрация, поради неспазване на закона, чувство на унижение и страх, поради нечовешко и унижително отношение.

Съставът на АССГ е установил, че действително на посочената дата – 23.12.2019 г., а също и на 30.12.2019 г., на ищеца не му е била осигурена смяна на постелъчното бельо, в нарушение на изрично законово предписание по чл. 151, ал. 1, т. 4 ЗИНЗС. Съдът е приел, че не са налице обективни причини за неизпълнението, поради което е установил нарушение от страна на затворническата администрация, подлежащо на обезщетяване, като е осъдил Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати по сметка на лишения от свобода сума в размер на 10 лв., а за останалата част от обезщетението за неимуществени вреди, до размера на първоначално претендираните 1 000 лева, съдът е отхвърлил иска.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, а по същество е правилно.

Спорът, повдигнат пред настоящия касационен състав, касае единствено размера на обезщетението и отхвърлената претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство.

Спорният размер, според настоящият касационен състав е правилно определен. Първостепенният съдебен състав е отчел, че се касае за еднократно бездействие, от което не са настъпили сериозни и труднопоправими вреди за ищеца. В случая е накърнено човешкото достойнство от пренебрежителното отношение на затворническата администрация и negliжиране на задължението ѝ смяна на личното постелъчното бельо най-малко веднъж седмично. От това нарушение действително не биха могли да произтекат съществени вреди за ищеца, поради което справедливото обезщетение за еднократно бездействие правилно е определено на 10 лева. В случая ищецът не е бил лишен по абсолютен начин от възможността да поддържа личната си хигиена, с оглед обстоятелството, че е осигурен алтернативен метод за изпиране на постелъчното му бельо, без това да му причини значително затруднение. При определяне на размера на обезщетението съдът е отчел вида и характера на самото нарушение, възможността за настъпване на значителни вреди от него,

обстоятелството, че спазването на лична хигиена, макар и подпомагано и гарантирано от затворническата администрация, в крайна сметка си остава едно лично задължение на конкретното лице. Ищецът не е бил възпрепятстван при нужда да подsigури чистотата на постелъчното си бельо, ако е смятал, че последното е в такава степен замърсено, че за него да е унизително и обидно да спи именно с това постелъчно бельо.

Следва да се има предвид и общия принцип, че правото не допуска неоснователното разместване на материални блага и обогатяването на едно лице за сметка на друго. В случая е определен справедлив размер на обезщетението, което изцяло кореспондира с тежестта на извършеното нарушение. Недопустимо е обезщетението да има за цел обогатяване на дадено лице извън необходимото за репарирание на претърпените от него вреди. В тази връзка, а и наред с всичко изложено дотук, съдът намира, че правилно е уважена частично претенцията за заплащане на обезщетение, респективно същата е отхвърлена за остатък от 990 лв.

По отношение на второто оплакване в касационната жалба, досежно неприсъдените разноски за адвокатско възнаграждение, настоящият касационен състав напълно споделя изводите на първостепенния съд. Страната в производството има право на разноски, които реално е направила. Не са налице доказателства за реалното заплащане от страна на ищеца на адвокатско възнаграждение за процесуално представителствов размер на 400 лева. Видно от приложената справка по делото за паричните наличности на лицето, същото не е било в състояние да заплати подобно възнаграждение, още повече че самият ищец е бил освободен от заплащане на държавната такса по делото, чийто размер е многократно по-нисък от този за адвокат, който се твърди, че е реално заплатен.

С оглед изложеното касационната жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Не следва да бъде уважена и претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I тричленен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3014/03.07.2020 г., постановено от Административен съд София –град, 5-ти състав, по адм. д. № 534/2020 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: